

De eilandvaarder

MEREL WIGGER-TEN KLOOSTER

DE EILANDVAARDER

*Als Stian tijdens zijn vlucht op een
verlaten eiland strandt, blijkt hij
toch niet de enige bewoner te zijn...*

Scholten
uitgeverij

De eilandvaarder

Merel Wigger-ten Klooster

© Scholten Uitgeverij B.V.

www.scholtenuitgeverij.nl

info@scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Zijdiezijn

Binnenwerk: Gewoon Geertje

Eerste druk, maart 2026

ISBN 9789083581897

NUR 280

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij mechanisch, elektronisch, door fotokopieën, scans, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteursrechthebbende.

1

Met trillende vingers opende Stian het tuinkekje. Zo snel als hij kon, rende hij door het dorre gras de heuvel af, naar de rivier. Met nog een paar meter te gaan verstapte hij zich. Een felle pijn schoot door zijn enkel en hij viel op de grond, maakte een koprol en kwam tegen een paaltje tot stilstand. Meteen krabbelde hij overeind en keek vluchtig achterom. Het rode huis stond er nog precies zo bij als anders. Niets verraadde het drama dat zich zojuist had afgespeeld.

Hinkelend bereikte hij de aanlegsteiger en knielde neer op het ruwe hout. Blixem lag tussen de waterplanten op hem te wachten. Een dekzeil zorgde ervoor dat de binnenkant schoon en droog bleef. Stian maakte de knopen los en propte het onder een bankje.

Hij was zuinig op de boot. Het was een verjaardagscadeau van zijn moeder, samen met het reddingsvest dat nog in de verpakking zat. Omdat hij een goede zwemmer was, en omdat hij er lang genoeg om had gezeurd, had ze uiteindelijk toegegeven. Zelf had Stian

het grootste deel van het bedrag bijgelegd, maar dat had hij er wel voor over. Blixem was een felgeel gelakt pareltje met een buitenboordmotor van acht pk. Het ideale vervoermiddel als je buiten het dorp, aan de rivier woonde.

De rugzak belandde met een bons op de bodem en Stian zakte ernaast. Hij kreunde van pijn toen hij op zijn zere voet leunde om balans te vinden. Nadat Blixem was losgemaakt van de steiger, dreven ze de rivier op. Het water was kalm en hij nam even de tijd om naar zijn enkel te kijken. Er zat al een flinke zwelling op en elke beweging deed zeer. Hij trok zijn schoen uit zodat de voet in het rivierwater kon koelen. Zo zat hij een tijdje terwijl de stroming hem meenam, steeds verder van huis.

De dag was begonnen als een doodgewone vakantie-dag: uitslapen tot een uur of elf, ontbijten met drie gebakken eieren en de rest van de middag gamen tot zijn moeder naar haar werk ging. Vanavond had hij eigenlijk met Bjorn afgesproken, maar dat kon niet meer doorgaan. De afgelopen minuten – was het echt zo snel gegaan? – kon hij onmogelijk terugdraaien. Stian had een vreselijke fout gemaakt en het enige wat hij kon doen was weggaan, zover mogelijk. Misschien wel voor altijd.

Na een paar minuten trok hij zijn schoen weer aan, wat erg pijnlijk was, en startte de motor. Die sputterde

even tegen voordat het ronkend gehoorzaamde. Dat was ook zo, Bjorn zou er vanavond naar kijken. Hopelijk kreeg hij onderweg geen pech, want Stian wilde zoveel mogelijk kilometers afleggen. Ondertussen vormde zich in zijn hoofd het begin van een plan.

Blixem maakte snel vaart en haastte zich over de rivier. De bomen op de oever schoven voorbij. Stians hart bonsde in zijn borstkas. Toen ook het laatste huis achter hem verdwenen was, durfde hij zich pas te ontspannen en haalde diep adem. Zijn vingers tintelden. Hij had het handvat van de buitenboordmotor zo krampachtig vastgehouden dat het pijn deed en wisselde van hand. Tot zijn afschuw zag hij dat er bloedvegen op zaten. *Zijn* bloed. De rivier spoelde ze weg, maar een angstig gevoel bleef kleven.

Inmiddels voer hij door het bos. Hoge woudreuzen torenden boven hem uit en hielden het zonlicht tegen, maar het zou nog even duren voordat het echt donker werd. Het Biesterbos was altijd verboden terrein geweest, zijn moeder wilde hem in de buurt van het dorp houden. Niet dat Stian zich daar wat van aantrok. Samen met Bjorn had hij hier uren doorgebracht, hutten gebouwd, vergeten schatten gezocht en monsters verslagen. Wat leek dat lang geleden, alsof hij van de ene op de andere dag tien jaar ouder was geworden.

De rietpluimen op de rivieroever wuifden vriendelijk naar het kleine gele bootje. Het zou fijn zijn om daar te

schuilen, al was het maar voor even. Maar het was er niet veilig. Als ze hem vonden, zou hij zijn vrijheid meteen weer kwijtraken. Dan duurde het nog langer, voordat hij de belofte kon nakomen die hij zichzelf als kleine jongen had gedaan: zijn vader zoeken. Nu zijn leven zo'n puinhoop was geworden, kon hij nergens anders heen. Een vader zou zijn zoon nooit in de steek laten. Toch?

Onbewust balde Stian zijn vuisten. Als *hij* er niet was geweest, had Stian op dit moment met een zak chips op de bank gezeten. Aan de andere kant leek het ook wel alsof het zo moest zijn. De afgelopen maanden waren nou niet bepaald gezellig geweest thuis. En vanavond was de spreekwoordelijke bom gebarsten. Gelukkig stond zijn rugzak al ingepakt bij de voordeur, klaar voor de logeerpartij. Daar kon Stian het wel een tijdje mee uithouden. Bjorn zou uiteindelijk wel begrijpen waarom hij niet kwam opdagen. De eerste plek waar ze hem zouden zoeken was natuurlijk bij zijn beste vriend.

Beelden van de laatste momenten in het rode huis kwamen ongewild in zijn gedachten. De berg met groenten op het donkere aanrechtblad. Het mes in *zijn* hand. Tjak, tjak, keurig rechte stukjes, op het irritante af. Stian voelde zijn hartslag versnellen, op hetzelfde ritme als het mes de wortels doorkliefde. Wat had *hij* ook alweer gezegd? Iets over gezond eten waarschijnlijk. Die vent bemoeide zich werkelijk overal mee, met dat nasale stemgeluid van hem.

‘Stian, doe nu de voorraadkast dicht, alsjeblieft.’

‘Waarom?’

‘Je ziet toch waarmee ik bezig ben? Over een half uurtje is het eten klaar. Dan ga je toch geen zak chips open-trekken?’

‘Wil je ook wat? Die nieuwe smaak is lekker!’

Met een kille, arrogante blik had *hij* het mes weggelegd en Stian strak aangekeken, diens uitgestoken hand negerend. En Stian keek terug. Alsof het een wedstrijdje was. Wie het eerst wegkeek had verloren.

‘Waarom maak je het mij zo moeilijk?’ *Hij* klonk als iemand met een mislukte neuscorrectie.

Stian beet op de binnenkant van zijn wang om niet te lachen. In plaats daarvan deed hij een stap naar voren, en zei met een onschuldig gezicht: ‘Sorry, ik dacht dat je er wel bij kon.’ Dat was het kantelpunt.

De motor ronkte door de stilte van het bos en haalde hem weer naar het heden. Stian woelde door zijn donkere haar, met de hand die een half uur geleden nog het mes had vastgehouden... Een vreemd geluid kwam uit zijn keel. O nee, wat had hij gedaan! Hij gaf nog wat extra gas, om zo aan de herinnering te kunnen ontsnappen.

Kilometers verderop begon de motor opnieuw te sputteren en Stian zette hem uit. Met behulp van de roeispanten ging het minder snel, maar de krachtingspanning hielp wel om rustig te blijven. De stroming was inmiddels een stuk sterker geworden. Verschillende zijtakken hadden zich bij de rivier gevoegd en duwden Blixem

steeds dieper het bos in. Stian hield zichzelf voor dat elke meter verder van huis, hem dichterbij zijn vader bracht. En als die eenmaal was gekomen van de schrik, zou hij met open armen worden ontvangen.

Het lastige was dat zijn vader niet van zijn bestaan afwist. Als kleine jongen had Stian lang gewacht, in de hoop dat hij op een avond thuis zou komen, net zoals bij vriendjes. Tot Ruth zei dat hij nooit zou komen. Zijn vader was jaren geleden verdwenen, al voor zijn geboorte. En niemand wist waarheen.

Stian boog voorover. In het voorvakje van de rugzak zat een oude foto, met zachte randen van de vele keren dat hij het in zijn handen had gehouden. Op een dag had zijn moeder die gegeven, in de hoop dat haar zoon stopte met zeuren. 'Dit is alles wat ik van Isak heb. Hou het maar, ik hoef het niet. En stop alsjeblieft met vragen Stian Maikel. Er valt niks te vertellen.'

Op de foto stond een jonge man in een camouflagepak, zoals ze bij het leger droegen. Met een ondeugende grijns keek hij de camera in. Als Stian in de spiegel keek, zag hij dezelfde blauwe ogen en het maakte hem trots te weten dat hij op zijn vader leek. Ze hadden ook dezelfde haarkleur en toen hij een jaar of elf was, liet hij het in hetzelfde model knippen. Door de foto werd Stian nog nieuwsgieriger naar de man die zijn vader zou zijn. Hield hij ook van vissen? Voor welke voetbalclub was hij? En kende hij ook alle 206 botten van het menselijk geraamte bij naam? Toen hij die dag voor het eerst in de

ogen van zijn vader keek, beloofde Stian dat hij hem zou vinden.

De rivier maakte een flauwe bocht. Eeuwenoude bomen vormden een natuurlijke tunnel van takken en bladeren waaraan geen eind leek te komen. Stel dat het lukte, een persoon vinden waarvan je geen idee had waar ter wereld hij kon zijn, wat doe je dan? Wat zeg je tegen iemand die niet wist dat hij je jaren geleden had verwekt?

‘Eh... dag meneer, ik snap dat dit nogal onverwachts is, maar ik ben dus uw zoon. Potje voetballen?’

Stian zuchtte. Het verlangen om zijn vader te leren kennen was iets wat hij al jarenlang met zich meedroeg. Vandaag was de reis onverwachts begonnen. Makkelijk zou het niet worden, maar hij had goede hoop. Behalve een foto van zijn vader, had hij die dag namelijk nog iets gekregen van zijn moeder: zijn vaders naam.

2

Met een schok werd Stian wakker. Hij lag op de bodem van de boot die onrustig heen en weer deinde. Versuft ging hij zitten, de kloppende pijn in de opgezette enkel negerend. De maan verlichtte een pad over het klotsende water. Er moesten inmiddels uren zijn verstreken, wat betekende dat hij nog nooit zo ver van huis was geweest. Opgewonden tuurde hij om zich heen. De rivier was breed en de nacht zo donker, dat de oever amper te zien was. In de verte veranderden zwarte schaduwen van vorm. De eenzame gil van een nachtdier deed Stian huiveren. Opeens was hij klaarwakker en begon weer te roeien. Het plonzen van de peddels in het water stelden hem gerust. Bezig zijn gaf een gevoel van controle, ook al had hij geen idee waar hij was.

Er kwam bewolking opzetten. Een vormeloze, grijze massa verscheen aan de hemel. Langzaam slokte een enorme muil het maanlicht op en toen werd het pas echt donker. Stian aarzelde. Het liefst was hij met Blixem naar de oever gevaren, maar het woud sliep nooit. Hij

woonde hier al zijn hele leven en kende de gevaren als geen ander. Als het al lukte om een goede aanlegplek te vinden, kon zelfs hij makkelijk verdwalen in het donker. En dan was er nog het risico om een wild zwijn tegen het lijf te lopen. Vooral in de zomer waren die gevaarlijk, omdat ze hun jongen beschermden. Nee, Stian wilde zo ver mogelijk van huis zijn, voordat hij voet aan land zou zetten. Het liefst voorbij de bossen, ook al wist hij niet precies wat hij daar zou aantreffen. Voorlopig leek de boot de veiligste plek.

Een doffe bons deed hem opschrikken. Het water klotste rusteloos tegen de gele romp. Zwom er iets onder hen door? Het moest hier meters diep zijn, wie weet welke monsters daar allemaal leefden. Stian grabbelde in zijn rugzak, op zoek naar de zaklamp die hij er een paar uur geleden in had gestopt. Weer een bonk, harder nu, tegen de achtersteven. Wat was dat toch? Blixem schommelde heen en weer. Achter hem dreef iets in het water. Een langwerpige gedaante dat hen langzaam achtervolgde. In paniek begon Stian te schreeuwen, maar het wezen raakte er niet van onder de indruk. Integendeel, dreigend kwam het dichterbij, klaar voor een nieuwe aanval. Stian zocht opnieuw in zijn tas, nu naar de telefoon, waar ook een zaklamp op zat. In het donker was zijn belager amper te zien. Hopelijk hield het niet van fel licht.

Met bevende handen ontgrendelde Stian het apparaat. Ondertussen kraste er iets langs de boot. Met één

hand hield hij de reling vast en met de andere de telefoon. Een trillende lichtbundel scheen op het water. Stian durfde haast niet te kijken, bang voor wat hij te zien zou krijgen. De schim was lang en donker en had allerlei vreemd gevormde uitsteeksels.

Van de zenuwen begon hij te lachen: het monster in het water was maar een drijvende boomstronk! Met zijn peddel duwde hij het gevaarte weg en begon weer te roeien. Zo hield hij zichzelf wakker. Hij moest zijn aandacht erbij houden. Dit keer was het slechts drijfhout, maar wie weet wat er allemaal in het duister op hem loerde.

Er ging een hele tijd voorbij terwijl de nacht voortduurde. Geen enkele ster drong door de diepe duisternis heen. Het donker voelde kil en dreigend. Ondertussen was het ook nog gaan waaien. Golven spatten hoog op tegen de boeg. De wind joeg druppels door de lucht en liet een vreemd laagje achter op zijn huid. De peddels lagen al op de bodem van de boot, met de rugzak ertussen geklemd. Zo had Stian zijn handen vrij om zich aan de reling vast te houden. De wind en het water gingen steeds harder tegen elkaar tekeer. Hij aarzelde even en trok toen vlug het reddingsvest aan. Het leek erop dat ze op open water waren terechtgekomen, waarschijnlijk een meer.

Alsof er nog niet genoeg nattigheid was, begon het ook te regenen. Dikke druppels kletterden naar beneden